

λωμένην Φουφούλαν, Φρα-Διάβολον, Λάζαρον καὶ Παλιοφαληριώτισσαν — ὁ Ριγολέ- τος μὲ τὸν 'Βενάνην, Φρα-Διάβολον, Οὐρά- νιον Τόξον, Δούμισσαν τῶν Σαλώνων καὶ Γλυκεῖαν Ἀμμουδιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους; τῆς: Κρυστάλλινον Σπῆλαιον (τί νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ δυσάρεστα ἐπεισόδια;) Ἐνωσις ἢ Θάνατος (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ περὶ τῆς πατρίδος ὠραιστῆ ἐπιστολὴ σου) Ἀρχον- τοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὁρέων (βραβεῖον ἔστειλα) Λευκοῦμαντον Αἰγιαλὸν (εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιαν ὅτι ἐξέχασες πῶς ὑπάρχει, καὶ μού ἀπήντησε: αὐτὸς πῶς ρωτᾷ γιὰ μένα; > αὐτὸς εἶπε: Ζήτω ἡ Ἑλλάς (ὁ ὅποιος μὲ βεβαίωσε, ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Ἐξέδρας ὑπάρχουν, διότι τὰς εἶδε βραβεῖον ἔστειλα) Κόρη τῶν Ὀνείρων (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ὁ ὅποιος κατέρ- θωσε νὰ σηκωθῇ πρῶτ' ἄλλ' ὄχι καὶ νὰ ἰδῇ τὸν κομητήν) Μεγάλην Ἰδέαν (περιμένω ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία) Ἀνθι- σμένην Ἀμυγδαλίαν, Χρυσόπτερον Ἐπίδα (σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Πτερόσα- σαν Νίκαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνε- ργείας) Ἐσμεράδα (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ 37ον φύλλον, ὅπου δημοσιεύθησαν τάποτε- λέσματα τοῦ θου Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώμα- τος) Παλλάδα (ὠραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (κάθε χαρτὶ τσαλα- κώνεται τὰ φυλλάδια θέλουν προσοχὴν) Ἀσπρο Τριαντάφυλλο (μὲ γειὰ τὸ νέο σπίτι) Ἑλληνικὸν Κλέος (γράφω μοι τακτικά καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οὐδέποτε μ' ἐνοχλεῖς) Ἀθ- ραν τῆς Χίου (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ἐβρομον Κόρη (ἔχει καλῶς) Δάκην τῆς Μακεδο- νίας (βραβεῖον ἔστειλα) Σανθὸ Διαβόλακι (εὐχόμεναι εἰς τὴν Κίρκην περὶ στικτὰ ἔστειλα τὰ βραβεῖα σὰς) Κόρη τῶν Κυμάτων (βρα- βεῖον ἔστειλα· μοῦ ἄρσεν πολὺ τὸ ποιημα- τὰ σου) Πλοῦσι-Πατοῖς (ἡ Κυριακὴ θὰ δη- μοσιευθῇ πολὺ προσεχῶς· ναι, ὑπ' ἀρ. 452 δημοσιεύθησαν δύο Ἀσκήσεις· ἀλλ' εἰς τὰς λύσεις ὁ Δεξιγράφος θὰ ἀριθμηθῇ 4526) Νευρόσπαστο (ἔχει καλῶς) Ζίαν (ἔστειλα βεβαίως, τὸ Μέγα Ρεῦμα δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοὺς δύο τόμους· ἡ ἐπιστολὴ σου μὲ κατε- γόητευσεν) Βασίλειον τῶν Βουλγαροκτόνων (βεβαίως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν) Αὐτόνομον (ἡ φωτογραφία σου διὰ τὸ Σμπλεγμα ἐλή- φθη περιμένω καὶ τὸν ἄλλον μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου) Μαθηρωμένον Βασίλειον (μεγάλῃ λεπτολογίᾳ ὑπάρχουν καὶ τυπογρα- φικὰ λάθη ποῦ μαντεύονται) Χιονοσκεπὴ Ταῦτερον, κτλ. κτλ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους; τῆς: Κρυστάλλινον Σπῆλαιον (τί νὰ εἶνε αὐτὰ τὰ δυσάρεστα ἐπεισόδια;) Ἐνωσις ἢ Θάνατος (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ περὶ τῆς πατρίδος ὠραιστῆ ἐπιστολὴ σου) Ἀρχον- τοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὁρέων (βραβεῖον ἔστειλα) Λευκοῦμαντον Αἰγιαλὸν (εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιαν ὅτι ἐξέχασες πῶς ὑπάρχει, καὶ μού ἀπήντησε: αὐτὸς πῶς ρωτᾷ γιὰ μένα; > αὐτὸς εἶπε: Ζήτω ἡ Ἑλλάς (ὁ ὅποιος μὲ βεβαίωσε, ὅτι αἱ ἐπιγραφαὶ τῆς Ἐξέδρας ὑπάρχουν, διότι τὰς εἶδε βραβεῖον ἔστειλα) Κόρη τῶν Ὀνείρων (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ὁ ὅποιος κατέρ- θωσε νὰ σηκωθῇ πρῶτ' ἄλλ' ὄχι καὶ νὰ ἰδῇ τὸν κομητήν) Μεγάλην Ἰδέαν (περιμένω ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητρία) Ἀνθι- σμένην Ἀμυγδαλίαν, Χρυσόπτερον Ἐπίδα (σὲ συγχάρω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Πτερόσα- σαν Νίκαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνε- ργείας) Ἐσμεράδα (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ 37ον φύλλον, ὅπου δημοσιεύθησαν τάποτε- λέσματα τοῦ θου Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώμα- τος) Παλλάδα (ὠραῖον τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (κάθε χαρτὶ τσαλα- κώνεται τὰ φυλλάδια θέλουν προσοχὴν) Ἀσπρο Τριαντάφυλλο (μὲ γειὰ τὸ νέο σπίτι) Ἑλληνικὸν Κλέος (γράφω μοι τακτικά καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι οὐδέποτε μ' ἐνοχλεῖς) Ἀθ- ραν τῆς Χίου (ἔλαβα εὐχαριστῶ) Ἐβρομον Κόρη (ἔχει καλῶς) Δάκην τῆς Μακεδο- νίας (βραβεῖον ἔστειλα) Σανθὸ Διαβόλακι (εὐχόμεναι εἰς τὴν Κίρκην περὶ στικτὰ ἔστειλα τὰ βραβεῖα σὰς) Κόρη τῶν Κυμάτων (βρα- βεῖον ἔστειλα· μοῦ ἄρσεν πολὺ τὸ ποιημα- τὰ σου) Πλοῦσι-Πατοῖς (ἡ Κυριακὴ θὰ δη- μοσιευθῇ πολὺ προσεχῶς· ναι, ὑπ' ἀρ. 452 δημοσιεύθησαν δύο Ἀσκήσεις· ἀλλ' εἰς τὰς λύσεις ὁ Δεξιγράφος θὰ ἀριθμηθῇ 4526) Νευρόσπαστο (ἔχει καλῶς) Ζίαν (ἔστειλα βεβαίως, τὸ Μέγα Ρεῦμα δικαιοῦται νὰ λάβῃ τοὺς δύο τόμους· ἡ ἐπιστολὴ σου μὲ κατε- γόητευσεν) Βασίλειον τῶν Βουλγαροκτόνων (βεβαίως ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν) Αὐτόνομον (ἡ φωτογραφία σου διὰ τὸ Σμπλεγμα ἐλή- φθη περιμένω καὶ τὸν ἄλλον μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου) Μαθηρωμένον Βασίλειον (μεγάλῃ λεπτολογίᾳ ὑπάρχουν καὶ τυπογρα- φικὰ λάθη ποῦ μαντεύονται) Χιονοσκεπὴ Ταῦτερον, κτλ. κτλ.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

Ἐἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου, ἠθάρτησά εἰς τὸ προσεχές.

484. Μεταγραμματισμός. Βάλε κάππα ἀντὶ τοῦ πῖ, Καὶ ποῖος τότε νὰ στῶ πῖ, Πῶς ἔνας κουβᾶ; θὰ κάμῃ Νὰ στέρῃ ἓνα ποτάμι!

485. Πυγμαίς. + Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος βασιλοῦται. * + * = Σύνδεσμος δυνητικός. ** + ** = Μισάνθρωπος. *** + *** = Χημικὸν σῶμα. **** + **** = Βασιλεὺς Θεσσαλίας. ***** + ***** = Ἄνθος τοῦ χειμῶνος.

486-489. Κενυρμένα καὶ ἀντε- στραμμένα δνῶματα ποταμῶν. 1. — Αὐτὸς ὁ γάτος εἶνε ὑπναρᾶς. 2. — Κοιμήσου, ἄσπερ μου Ποντικοχάφτη. 3. — Ἄλλὰ σὺ λαγοκομᾶσαι! 4. — Δόξα σοι, ξανθὲ μου Ἥλιε!

490-494. Μαγικὸν Γράμμα. Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι διὰ δύο συμφῶνων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τόσαι λέξεις: πῖλος, ὄρθιος, σπορεὺς, αἰδιος, ροῦς.

495. Ἀπροσδόκητον. Τὶ ὑπάρχει ἐν τῷ μέσῳ οὐρανοῦ καὶ γῆς; Ἐστάνη ὑπὸ τοῦ Κυανολευκοῦ Λαβάρου

496. Ποικίλη Ἀκροστιχίς. Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζη- τουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέξης, ἀπο- τελοῦν ἑρπετόν:

497. Μικτόν. υεσηυ-νοντς-αα-σιμσχ-ο-οσφς Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

498. Γρίφος. [Ἀναδημοσιεύεται, ἐπειδὴ εἰς τὸ προηγύ- μενον—ἀρ. 481—δημοσιεύθη ἑλλιπῆς.] Φωνῆν—Ἀνωτονομία ἀρίστος—Σύνδε- σμος συμπλεκτικός—Σύνδεσμος συμπλεκτι- κός—Μουσικὸς φθόγγος—Μετοχὴ ρήματος εἰς μι—Φωνῆν—Σύνδεσμος συμπλεκτικός— Φωνῆν—Χρονικὴ διαίρεσις.

499. Μικτὸν. υεσηυ-νοντς-αα-σιμσχ-ο-οσφς Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

500. Μικτὸν. υεσηυ-νοντς-αα-σιμσχ-ο-οσφς Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

Ἐστάνη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλιᾶς

Προμηθεὺς γραμματόσημα παντὸς Κρά- τος ἔναντι Ἑλληνικῶν, Κρητικῶν, Τουρκικῶν.— Διεύθυνσις: Cristos M. Cris- spis, Poste-restante, Athènes (Grèce.) (Ζ'—230)

Ὁ ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας συγχάριρει ἐγ- καρδῶς τῷ Δικηγόρῳ Σπυροδρου- τῶν καὶ τῇ Ἐξέδρᾳ τοῦ Φαλήρου ἐπὶ τῷ πρώτῳ βραβεῖῳ τῶν Ἀστειῶν. (Ζ'—231)

Ἐπανερχόμενος εἰς Χανιά ἐξ Ἀθηνῶν, ἀπο- χαιρετῶ φιλάτους Ἄγγελον Ἀδρα- ρινῶν, ὃν ὑπερευχαριστῶ διὰ θερμωτάτην πε- ριποίησιν ἣν μοὶ ἐπιδαψίλευσε κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονήν μου, Διαβολάκον, Φου- κούσιαν, Ἀστρον τῆς Δόξης, Ὑπερ Πα- τριδος, Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης, ἰδιαίτερος δὲ φίλιτον Ριγολέττον καὶ ἐν γένει πάντας τοὺς ἐν Ἀθήναις συνδρομητὰς καὶ συνδρομη- τρίας Διαπλάσεως, φίλους μὲθ' ὧν διήλθον στιγμὰς ἀληθοῦς εὐτυχίας, ἐγκραγαρμένης βαθέως ἐσαεῖ ἐν τῇ ψυχῇ μου. Χαιρετῶ δ' αὐτάτους μέλη «Νεότητος», ὡς καὶ τοὺς ἐν Χανίοις συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίας ἀγα- πητῆς Διαπλάσεως.— Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Κωνσταντίνος Γ. Κωνσταντινίδης, πρόεδρος τῆς «Νεότητος». (Ζ'—232)

Ἐνθὸ Διαβόλακι, συγχάρισμα θερμώτατα ἐπὶ βραβεύσει.— Δάκρης τοῦ Ἀπείρου, Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας. (Ζ'—234)

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ ΣΜΥΡΝΗΣ (Μετ' οἰκοτροφείου) Περιλαμβάνον τρεῖς προπαιδευτικὰς καὶ τέσσαρας εἰδικὰς τάξεις εἰς δύο τμήματα: τὸ ἐμπορικὸν καὶ τὸ πραγματικόν, μετ' εὐρείας διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν, Γερμανι- κῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς.

Περιεχόμενα τῆς Ἑπετηρίδος. 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λό- γος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικὰ ἐν τῇ μέ- σῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐποπτεία ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Φ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεσηκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁρέλαια καὶ διαίρεσις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Hérogner.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμνα- στικὴ—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἱχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἱχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὲς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μα- θήματα ὑπὸ Ι. Γιαννικῆ.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γρα- πτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.

Περιεχόμενα τῆς Ἑπετηρίδος. 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λό- γος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικὰ ἐν τῇ μέ- σῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐποπτεία ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Φ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεσηκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁρέλαια καὶ διαίρεσις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Hérogner.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμνα- στικὴ—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἱχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἱχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὲς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μα- θήματα ὑπὸ Ι. Γιαννικῆ.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γρα- πτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.

Περιεχόμενα τῆς Ἑπετηρίδος. 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λό- γος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικὰ ἐν τῇ μέ- σῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐποπτεία ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Φ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεσηκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁρέλαια καὶ διαίρεσις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Hérogner.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμνα- στικὴ—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἱχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἱχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὲς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μα- θήματα ὑπὸ Ι. Γιαννικῆ.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γρα- πτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.

Περιεχόμενα τῆς Ἑπετηρίδος. 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λό- γος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικὰ ἐν τῇ μέ- σῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐποπτεία ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Φ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεσηκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁρέλαια καὶ διαίρεσις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Hérogner.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμνα- στικὴ—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἱχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἱχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὲς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μα- θήματα ὑπὸ Ι. Γιαννικῆ.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γρα- πτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.

Περιεχόμενα τῆς Ἑπετηρίδος. 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λό- γος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικὰ ἐν τῇ μέ- σῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐποπτεία ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Φ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεσηκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁρέλαια καὶ διαίρεσις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Hérogner.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμνα- στικὴ—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἱχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἱχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὲς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μα- θήματα ὑπὸ Ι. Γιαννικῆ.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γρα- πτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.

Περιεχόμενα τῆς Ἑπετηρίδος. 1) Εἰσαγωγή.—2) Προσωπικόν.—3) Λό- γος ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ σχολ. ἔτους ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—4) Τὰ Ἑλληνικὰ ἐν τῇ μέ- σῃ ἐκπαίδευσί ὑπὸ Δ. Γληνοῦ Δ. Φ.—5) Σχολικὴ Ἱατρικὴ ἐποπτεία ὑπὸ Κ. Κεχαγιά Δ. Φ.—6) Περὶ τῆς διδασκαλίας τῶν ξένων γλωσσῶν ὑπὸ Δ. Παυλίδου, καθηγητοῦ τῶν παιδαγωγικῶν.—7) Θεσηκεία καὶ Ἠθικὴ ὑπὸ Γρ. Ὀρφανίδου, προλότου τῆς Θεολογίας.—8) Ὁρέλαια καὶ διαίρεσις τῆς Χειροτεχνικῆς ἐργασίας ὑπὸ Ι. Παπαδοπούλου.—9) Les promenades scolaires par J. B. Hérogner.—10) Σωματικὴ ἀνατροφή.—Γυμνα- στικὴ—ὑπὸ Σταμ. Πετρίδου.—11) Μεθοδικὴ τῆς Ἱχθυογραφίας ὑπὸ Δ. Γεωργακίου Δ. Φ. καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ παιδαγωγικῶν.—12) Ἡ Ἐλευθερία Ἱχθυογραφία ὑπὸ Γ. Σχοινᾶ.—13) Der Unterricht mittelst den Blick, von R. Steinborn.—14) Τινὲς περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀριθμητικῆς, ὑπὸ Κ. Γιαννικῆ Δ. Φ.—15) Τὰ Ἐμπορικὰ μα- θήματα ὑπὸ Ι. Γιαννικῆ.—16) Πρακτικὰ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων.—17) Ζητήματα δοθέντα κατὰ τὰς γενικὰς γρα- πτὰς ἐξετάσεις.—18) Γραπτὰ μαθητῶν εἰς τὰ Γλωσσικὰ μαθήματα.—19) Κατάλογος τῶν μαθητῶν τοῦ σχολ. ἔτους 1906—1907.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερστάς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξαωτερικοῦ:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξαωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Ετησία . . . δρ. 3,—	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος . . . 4,50	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τριμήνος . . . 2,50	Ἐν Ἀθήναις, 22 Σεπτεμβρίου 1907	Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος	Ἐτος 29ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Πῶς τὰ ἐκαλοπέρασαν ὁ Τοσουλάκης εἰς τὴν φυλακὴν του.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφυγεν ὁ μικρὸς του ἀφέντης, ὁ καϊμένος ὁ Φλογέρας δὲν ἐγώριζε πιά τί νὰ κάμῃ, τί νὰ γίνῃ, — κ' ἐγώριζεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ὡς ἄν ψυχὴ κολασμένη.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ κα- τεγίνετο, εἰς τὸ νὰ γυμνά- ζῃ ἓνα σκύλον, τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ κάμῃ ἀλογάκι τῆς ἱππασίας, διὰ νὰ τὸν καβαλλικεῖ ὁ φιλαράκος μας, ὁ λοχίας εἶδε τὸν ἐλλογιμώτατον Διωξοχα- ρᾶν, ὁ ὁποῖος, ὠπλισμένος μετὰ τὴν ἀπόχνην του ἐκυνη- γοῦσε νὰ πιάσῃ ἀκρίδες.

Ὁ Φλογέρας μας εἶδεν ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἦτο διασκε- δαστικόν, καὶ τὸν ἐπλησίασε. — Μετὰ τὴν ἀδειάν σου, τοῦ εἶπε ἡμπορὸς νὰ σὰς ἐρω- τήσω τί σκοπεύετε νὰ τὸ κά- μετε αὐτὸ τὸ κυνήγι τῆς νέας μῦδας;

— Σκοπεύω νὰ τὸ μετα- χειρισθῶ διὰ νὰ κάμω κάτι πειράματα, πα

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρετήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' ερώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή ή κοιλιά μου έγουργούριζε από την πείνα, έκοφα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έφαγα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μπουτίλλια πορτοκαλάδα.

— Όταν έχορτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θα είχα το ίδιο συσσίτιον.

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, δτι έμεινε και να φύγης, — έπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Αυτό έπρεπε να το καταλάβης από προτήτερα!

— Βέβαια! το κακό είχε γίνη πιά. Έκαμα όμως αυτόν τον λογικόν συλλογισμόν είμαι στο οικότροφειον ενός δασκάλου που πληρώνεται για να με τρέφη! αυτός δεν με τρέφει! είναι λοιπόν φυσικότατον να παίρνω μόνος μου το φαγι μου, αφού μου παρουσιάζεται ή ευκαιρία.

— Αυτό θα πη να είναι κανέννας έξυπνος και με μυαλό, έπεν ο Φλογέρας. Εγώ, βεβαίως, δεν θα το εύρισκα αυτό μόνος μου.

— Ο Τσοουλάκης εξηκολούθησε:

— Τότε δεν έδιστασα πιά. Έξετρώπιασα ένα πανεράκι κ' έβαλα μέσα δ,τι έμεινε ενάνω στο τραπέζι, και ύστερα έφυγα από τον ίδιον δρόμον που είχα έλθη. . . Αμα έπέστρεψα στην φυλακή μου, έτρεξα να κρύψω μέσα σ' ένα παληό ντουλάπι εκείνα τα πολύτιμα φαγάσιμα, και μ' αυτά έζησα δυο ήμερες τώρα, χωρίς ν' άγγίξω το ξερό ψωμί μου.

— Ο Φλογέρας έγέλασε πολύ με αυτήν την περιπέτειαν, έμάλλασε όμως τον Τσοουλάκη δια την άνυποταξίαν του εις τας θελήσεις του πατέρα του. Απήτησεν από αυτόν να του δώση τον λόγον του ότι δεν θα έζητούσε πιά να ξαναφύγη από το σχολειον. Το παιδάκι υπήκουσεν εις την επιθυμίαν του φίλου του, έδωκε την ίδιαν ύπόσχεσιν του και έμπρός εις τον δασκάλον του, και ο έλληγογιμώτατος Διωξοχαράς συγκατετέθη να τον συγχωρήση δια την άπόπειραν της δραπετεύσεως.

— Κανείς δεν έκαμε λόγον ποτέ δια τον περιπατόν του μέσα στα τζάκια, και ο Διωξοχαράς έμεινε πεπεισμένος ότι ο μαθητής του έζησε τρεις ήμερας θεονήστικος και με τον ύπνο, σαν τυφλοποντικάκι. Το ίδιον και ή Ροζέττα, — αν και αυτή πολύν καιρόν άνεστενάαζεν, όταν

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρετήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' ερώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή ή κοιλιά μου έγουργούριζε από την πείνα, έκοφα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έφαγα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μπουτίλλια πορτοκαλάδα.

— Όταν έχορτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θα είχα το ίδιο συσσίτιον.

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, δτι έμεινε και να φύγης, — έπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρετήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' ερώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή ή κοιλιά μου έγουργούριζε από την πείνα, έκοφα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έφαγα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μπουτίλλια πορτοκαλάδα.

— Όταν έχορτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θα είχα το ίδιο συσσίτιον.

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, δτι έμεινε και να φύγης, — έπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Αυτό έπρεπε να το καταλάβης από προτήτερα!

— Βέβαια! το κακό είχε γίνη πιά. Έκαμα όμως αυτόν τον λογικόν συλλογισμόν είμαι στο οικότροφειον ενός δασκάλου που πληρώνεται για να με τρέφη! αυτός δεν με τρέφει! είναι λοιπόν φυσικότατον να παίρνω μόνος μου το φαγι μου, αφού μου παρουσιάζεται ή ευκαιρία.

— Αυτό θα πη να είναι κανέννας έξυπνος και με μυαλό, έπεν ο Φλογέρας. Εγώ, βεβαίως, δεν θα το εύρισκα αυτό μόνος μου.

— Ο Τσοουλάκης εξηκολούθησε:

— Τότε δεν έδιστασα πιά. Έξετρώπιασα ένα πανεράκι κ' έβαλα μέσα δ,τι έμεινε ενάνω στο τραπέζι, και ύστερα έφυγα από τον ίδιον δρόμον που είχα έλθη. . . Αμα έπέστρεψα στην φυλακή μου, έτρεξα να κρύψω μέσα σ' ένα παληό ντουλάπι εκείνα τα πολύτιμα φαγάσιμα, και μ' αυτά έζησα δυο ήμερες τώρα, χωρίς ν' άγγίξω το ξερό ψωμί μου.

— Ο Φλογέρας έγέλασε πολύ με αυτήν την περιπέτειαν, έμάλλασε όμως τον Τσοουλάκη δια την άνυποταξίαν του εις τας θελήσεις του πατέρα του. Απήτησεν από αυτόν να του δώση τον λόγον του ότι δεν θα έζητούσε πιά να ξαναφύγη από το σχολειον. Το παιδάκι υπήκουσεν εις την επιθυμίαν του φίλου του, έδωκε την ίδιαν ύπόσχεσιν του και έμπρός εις τον δασκάλον του, και ο έλληγογιμώτατος Διωξοχαράς συγκατετέθη να τον συγχωρήση δια την άπόπειραν της δραπετεύσεως.

— Κανείς δεν έκαμε λόγον ποτέ δια τον περιπατόν του μέσα στα τζάκια, και ο Διωξοχαράς έμεινε πεπεισμένος ότι ο μαθητής του έζησε τρεις ήμερας θεονήστικος και με τον ύπνο, σαν τυφλοποντικάκι. Το ίδιον και ή Ροζέττα, — αν και αυτή πολύν καιρόν άνεστενάαζεν, όταν

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρετήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' ερώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή ή κοιλιά μου έγουργούριζε από την πείνα, έκοφα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έφαγα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μπουτίλλια πορτοκαλάδα.

— Όταν έχορτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θα είχα το ίδιο συσσίτιον.

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, δτι έμεινε και να φύγης, — έπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Αυτό έπρεπε να το καταλάβης από προτήτερα!

— Βέβαια! το κακό είχε γίνη πιά. Έκαμα όμως αυτόν τον λογικόν συλλογισμόν είμαι στο οικότροφειον ενός δασκάλου που πληρώνεται για να με τρέφη! αυτός δεν με τρέφει! είναι λοιπόν φυσικότατον να παίρνω μόνος μου το φαγι μου, αφού μου παρουσιάζεται ή ευκαιρία.

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρετήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' ερώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή ή κοιλιά μου έγουργούριζε από την πείνα, έκοφα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έφαγα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μπουτίλλια πορτοκαλάδα.

— Όταν έχορτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θα είχα το ίδιο συσσίτιον.

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, δτι έμεινε και να φύγης, — έπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Αυτό έπρεπε να το καταλάβης από προτήτερα!

— Βέβαια! το κακό είχε γίνη πιά. Έκαμα όμως αυτόν τον λογικόν συλλογισμόν είμαι στο οικότροφειον ενός δασκάλου που πληρώνεται για να με τρέφη! αυτός δεν με τρέφει! είναι λοιπόν φυσικότατον να παίρνω μόνος μου το φαγι μου, αφού μου παρουσιάζεται ή ευκαιρία.

— Αυτό θα πη να είναι κανέννας έξυπνος και με μυαλό, έπεν ο Φλογέρας. Εγώ, βεβαίως, δεν θα το εύρισκα αυτό μόνος μου.

— Ο Τσοουλάκης εξηκολούθησε:

— Τότε δεν έδιστασα πιά. Έξετρώπιασα ένα πανεράκι κ' έβαλα μέσα δ,τι έμεινε ενάνω στο τραπέζι, και ύστερα έφυγα από τον ίδιον δρόμον που είχα έλθη. . . Αμα έπέστρεψα στην φυλακή μου, έτρεξα να κρύψω μέσα σ' ένα παληό ντουλάπι εκείνα τα πολύτιμα φαγάσιμα, και μ' αυτά έζησα δυο ήμερες τώρα, χωρίς ν' άγγίξω το ξερό ψωμί μου.

— Ο Φλογέρας έγέλασε πολύ με αυτήν την περιπέτειαν, έμάλλασε όμως τον Τσοουλάκη δια την άνυποταξίαν του εις τας θελήσεις του πατέρα του. Απήτησεν από αυτόν να του δώση τον λόγον του ότι δεν θα έζητούσε πιά να ξαναφύγη από το σχολειον. Το παιδάκι υπήκουσεν εις την επιθυμίαν του φίλου του, έδωκε την ίδιαν ύπόσχεσιν του και έμπρός εις τον δασκάλον του, και ο έλληγογιμώτατος Διωξοχαράς συγκατετέθη να τον συγχωρήση δια την άπόπειραν της δραπετεύσεως.

— Κανείς δεν έκαμε λόγον ποτέ δια τον περιπατόν του μέσα στα τζάκια, και ο Διωξοχαράς έμεινε πεπεισμένος ότι ο μαθητής του έζησε τρεις ήμερας θεονήστικος και με τον ύπνο, σαν τυφλοποντικάκι. Το ίδιον και ή Ροζέττα, — αν και αυτή πολύν καιρόν άνεστενάαζεν, όταν

— Σου έφεξε, δηλαδή! — παρετήρησεν ο Φλογέρας.

— Θέλει κ' ερώτημα; Ήτανε πρώτα-πρώτα, μιὰ έξοχη τυρόπηττα, κ' έπειδή ή κοιλιά μου έγουργούριζε από την πείνα, έκοφα μιὰ μεγάλη φέτα από την πήττα και την έφαγα. Μπουρεκάκια, αύγοκαλάμαρα, τίποτε δεν έλειπε από το τραπέζι, — ούτε καν ένα πρώτης τάξεως σιρόπι από φραγκοστάφυλα και μιὰ μπουτίλλια πορτοκαλάδα.

— Όταν έχορτασα καλά-καλά, μ' έπιασε μελαγχολία, διότι έσυλλογίσθηκα ότι την άλλην ήμέραν δεν θα είχα το ίδιο συσσίτιον.

— Δεν είχες παρά να πάρης μαζί σου, δτι έμεινε και να φύγης, — έπεν ο λοχίας.

— Ναι, μὰ έσυλλογίσθηκα ότι όλα αυτά δεν ήτανε δικά μου.

— Δεν θα σ' αφήσω εγώ, — έπεν, άμα έπαυσε τα γέλια, και όχι μόνο δεν θα σ' αφήσω, παρά και θα σε σκοτώσω.

Κ' έσήκωσεν από χάμω με τα δεκατέσσαρα τα χέρια του, έφτά μεγάλα ρόπαλα.

— Στάσου μιὰ στιγμούλα, λέγει ο Λάρης, σφίγγοντας ακόμα δυνατώτερα την πατάτα του. Ήθελα να μου κάμης μιὰ χάρη, πριν να με σκοτώσης.

— Και τί χάρη; — τον έρωτά ο Δράκος.

— Άνοιξε αυτή την πόρτα, και άφρησέ με να κυττάξω μέσα στη χώρα των Ίσκιων. Δεν πειράζει που θα κυττάξω, αφού ύστερα θα με σκοτώσης.

— Έστάθηκα λιγάκι κ' έσυλλογίσθηκα ο Δράκος και τότε έπεν: — Πολύ καλά, μιὰ ματιά μονάχα όμως!

Κ' έβγαλε από τον κόρφο του ένα κλειδί, κ' έξεκλειδωσε την πορτάρα, και την έσπρωξε ν' άνοιξη, και ο Λάρης έδωκε μιὰ κ' έπήδησε, κ' έπέρασε, κ' έφυγε μέσα στην χώρα των Ίσκιων, που ήτανε σαν όνειρο να την ιδής σαν θάμμα να τ' άκούσης. . .

Ουρλιάζοντας σαν λυσσασμένος, έτρεξε κατόπιν του ο Δράκος, κ' έσήκωσε τα έφτά του ρόπαλα ενάνω απ' το κεφάλι του και τα κατέβασε να χτυπήση τον Λάρη, μ' όση είχαν δύναμι τα χέρια του τα δεκατέσσαρα.

— Όμως αντί να τον χτυπήσουν, έπέρασαν τα ρόπαλα γύρω από τον Λάρη και άνοιξαν στο χόμα τρύπες βαθυές σαν το ανάστημα του Λάρη.

— Ένασσηκόνει τα χέρια του ο Δράκος, μὰ, γρήγορος σαν άστραπή, βγάξει ο Λάρης το άχυρο που του έχάρισεν ο άνθρωπάκος και δείχνει την άκρα του στον Δράκο.

— Γίνε ξύλο! — λέγει, και νά! ένας πελώριος ξυλένιος Δράκος με έφτά ρόπαλα ενάνω απ' τα κεφάλιά του, άσχημος και τρομερός να τον ιδής, αλλά να μην τον φοβηθής, αφού ήτανε ξυλένιος.

— Πάιρνει δρόμο τότε ο Λάρης, και τραβά μέσα στη Χώρα των Ίσκιων. Εκεί μέσα, και τα σπιτία τους ακόμα ήσαν Ίσκιιοι. Έκυττάαζε, και το μάτι του περνούσε τους τοίχους. Μά κι' ο άέρας ήτανε γεμάτος με Ίσκιους, και, καθώς έπήγαινε ο Λάρης, παράξενα και άλλόκοτα πρόσωπα σαν Ίσκιιοι, ανέμιζαν κ' έπετούσαν όλόγυρά του, και τον έκαναν ν' ανατριχιάζει, σαν να έβλεπε κανένα όνειρο κακό.

— Έψαξ' έδώ, έψαξ' εκεί, μὰ ή βασιλοπούλα δεν έφαινόταν πουθενά και ήτανε πιά έτοιμος να γυρίση πίσω, όταν είδε μακρὰ έναν πύργον άψηλό, που δεν τον είχε δ'η προτήτερα.

— Προχωρεί και φθάνει στον πύργο, κυττάει μέσα από τον τοίχο, και σε μιὰ γωνίτσα βλέπει, κ' ήτανε κρυμμένη ανάμεσα σε μαύρους Ίσκιους, μιὰ ωραία κόρη, κοιμισμένη.

— Την φωνάζει άμέσως: — Βασιλοπούλα μου, έρχομαι να σε γλυτώσω!

— Άνοιγει εκείνη τα μάτια της, μ' ένα γλυκό χαμόγελο, και λέγει: — Που είμαι; Τώρα δά μ' έφεραν έδώ, κ' εύθύς μ' έπήρε ο ύπνος μ' έξύπνησεν όμως ο ήχος της φωνής σου.

— Βλέπει τότε τους φοβερούς και τρομερούς Ίσκιους που ανέμιζαν όλόγυρα, και την πιάνει τρομάρα, και τρέχει την πιάνει από το χέρι, και πηγαίνον μαζί προς την μεγάλη πόρτα. — Όσον όμως έπλησίαζαν εκεί, τόσο οι Ίσκιιοι άγρίευαν, και οι δύο νεοί άρχισαν να τρέμουν. Τα γόνατά τους έλυγοϋσαν, και τα πόδια τους δεν είχαν δύναμι να κάμουν βήμα. Ουμήθηκε τότε ο Λάρης το μαύρο λιθαράκι, και το έβγαλε από τον κόρφο του, και το έσφιξε στο χέρι του, και έπεν να γίνη σκοτάδι, κ' έπενε μαύρη νύχτα στη Χώρα των Ίσκιων, και οι Ίσκιιοι έσβυσαν κ' έχάθησαν από τα μάτια της βασιλοπούλας και του Λάρη.

— Έτσι έπέρασαν από την πόρτα, όπου έφύλαγεν όρθος ο ξυλένιος Δράκος, και τότε ο Λάρης έκρυψε το λιθαράκι, και έπεν να γίνη φώς, κ' έτσι έγύρισαν και οι δυο στον κόσμο τον άληθινό, με το λαμπρό φώς της ήμέρας.

— Βγάζει τότε ο Λάρης το φτερό του κότσυφας, το σφίγγει και φωνάζει: — Δρόμο, στο Παλάτι του βασιλιά!

Και στη στιγμή εύρέθησαν στην μαρμαρένια σκάλα του παλατιού του βασιλιά. Ο βασιλιάς και ή βασίλισσα και όλος ο λαός έκαταχάρηκαν, άμα είδαν την βασιλοπούλα.

— Τι πληρωμή θέλεις; έρωτά ο βασιλιάς το γυιό του χωριάτη.

— Τίποτα, λέγει ο Λάρης. Πληρωμή για μένα είναι που βλέπω τον βασιλιά μου και την βασίλισσά μου και τον κόσμο όλο, χαρούμενους κ' εύτυχισμένους.

— Έκατάλαβε τότε ο γέρο-βασιλιάς πώς εκείνο το άξιο παλληκάρι άγαπούσε την όμορφη βασιλοπούλα καλλίτερα κι' από τον έαυτό του, και του την έδωσε γονατικά του.

— Έγινε γάμος και χαρά, κ' έζησαν χρόνια πολλά, χαρούμενοι κ' εύτυχισμένοι, και άμα ο γέρο-βασιλιάς άπέθανε από τα πολλά γεράματα, ανέβηκε στο θρόνο του ο γυιός του χωριάτη, κ' έκυβέρνησε σαν καλός βασιλέας, και όλος ο κόσμος τον άγαπούσε και τον έτιμούσε καθώς και την καλή και όμορφη βασίλισσά του.

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

— (Μιμναις) ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

† ANNA Π. ΚΟΥΚΟΡΙΚΟΥ
(Νεράιδα των Αγοράφων)

Δημοσιεύω σήμερα την εικόνα της άλησμονήτου μας φίλης *Άννης Π. Κουκουρίκου*, εκ Καρδίτσας, της τόσο γνωστής εις τον κύκλον μας υπό το ψευδώνυμον *Νεράιδα των Αγοράφων*.

Τί θλιβερόν και τί άδικόν, νεαρά πλάσματα να έγκαταλείπουν τόσο ενωρίς τον κόσμο, την ζωή! Άλλ' αι βουλαί του Θεού είναι ανεξιχνίαστοι.

Η λατρευτή μας μικρά φίλη άπέθανε την 8 Σεπτεμβρίου 1906, εις ήλιαν μόλις 12 ετών. Εις την Διάπλασιν, ως *Νεράιδα των Αγοράφων*, διακρίθη πολύ. Είχε λάβη μέρος και εις τον Διαγωνισμόν των Μικρών Μυστικών, ο όποιος έκρίθη μετά τον θάνατόν της. Το ωραιότατον τετράδιον της καλής κόρης, ή όποια δεν υπήρχε πλέον, πάντως θα έδραβεύετο! Άλλ' έκρινα ως καθήκον όφειλόμενον εις την μνήμη της, να τεθή εύλαβώς έκτος Διαγωνισμού, παρά το Πρώτον Βραβείον, δια το όποϊον και δημοσιεύεται ή εικών της.

Η Άννα Π. Κουκουρίκου, εκ της γνωστής θεσσαλικής οικογενείας, διεκρίνετο δια την έκτακτον εύφυίαν της, την άκραν της καλωσύνην και την θερμήν προς την Διάπλασιν άγάπην της, ή όποια την συνάδευσε μέχρι του τάφου, του τόσο φεύ! πρωΐμου. Άς ζήση ή μνήμη της αιωνία!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Α.

Τὰ λαγωνικά ἐγυρίζανε ἀπὸ τὸ κυνήγι στὸν πύργου τοῦ κυρίου Ἀλέξη. Ὁ κύριος Ἀλέξης εἶνε ἀπόστρατος ἀντισυνταγματάρχης, καὶ φοβερός κυνηγός. Κυνηγός μὲ τὰ δλα του, — δηλαδὴ μὲ πολλοὺς σκύλους καὶ πολλὰ λαγωνικά!

Διότι ὁ κύριος Ἀλέξης ξέρει καλά τὰ ἀρχαῖα ἐλληνικά. Μιὰ φορὰ ἕνας φίλος του τὸν ἐρώτησε:

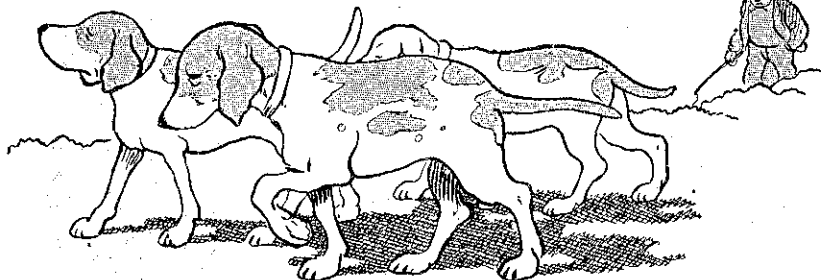
— Τί τὰ θέλεις τόσα πολλὰ σκυλιά, κύριε Ἀλέξη;

— Μά, ἀφοῦ εἶμαι κυνηγός!...

— Τί κυνηγός εἶσαι, ἀφοῦ οἱ ρευ-

φθάσουν κοντὰ στὸ σπιτάκι τους, στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου, ἀκούσαν ποῦ ἐγίνετανε σκυλοκαυγᾶς. Στὴν ἀρχὴ κάτι σὰν μούγγρισμα, ὕστερα θυμωμένα γαυγίσματα, καὶ ὕστερα κάτι οὐρλιάσματα καὶ ξεφωνητά, σὰν νὰ ἐχαλοῦσε ὁ κόσμος.

Ἡ Λογοῦ, μιὰ ὠραία λαγωνικά, ἀσπροκόκκινη, ἐστάθηκε, ἐτέντωσε τὰ κρεμαστά αὐτιά της γιὰ μιὰ στιγμή, καὶ ὕστερα τὸ ἔβαλε στὴν τρεχάλα, μ' ἕλες τὲς καμτσικιές, ποῦ ἐπρόφθασε νὰ τῆς δώσῃ ὁ Ἀποστόλης, γιὰ νὰ μὴ φύγῃ ἀπὸ τὴν γραμμὴν. Ἦτανε καὶ ὁ Ἀποστόλης, βλέπετε, ἀπόστρατος δεκανέας, καὶ ἤθελε νὰ ὀδηγῆ μὲ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν τὰ λαγωνικά τοῦ

«Τὰ λαγωνικά ἐγυρίζανε ἀπὸ τὸ κυνήγι...» (Σελ. 340, στ. α'.)

ματισμοί σου δὲν σ' ἀφήνουν καλά-καλά νὰ περπατήσῃς, ὄχι νὰ πᾶς στὸ κυνήγι!

Καὶ ὁ κύριος Ἀλέξης, σοβαρώτατα:

— Κυνηγός, φίλε μου, δὲν θὰ πῆ ἐκεῖνος, ποῦ πάει στὸ κυνήγι... κυνηγός θὰ πῆ ἐκεῖνος ποῦ δισικεῖ σκύλους... Ἡ λέξις παράγεται ἐκ τοῦ κύων καὶ ἡγέομαι-ἡγούμαι, ὅπως τὸ

κυρίου Ἀλέξη. Ἡ Λογοῦ ὅμως ἢ κατεργάρρα, ποῦ νὰ σταθῇ;

— Εἶνε ὁ Ἀσπροῦλης! ἐφώναζε μὲ λαχτάρρα. Τὸ ξέρω καλά... εἶνε ὁ Ἀσπροῦλης!

Καὶ ὁ Ἀποστόλης τὸ εἶχε καταλάβῃ πὼς ἦτανε ὁ Ἀσπροῦλης ἢ αἰτία ἐκείνης τῆς κοσμοχαλασίας, πὼς ὁ Ἀσπροῦλης εἶχε τσακωθῆ μὲ κανένα ἄλλο σκυλί, ὅπως ἐσουνήθιζε νὰ κάμνῃ κάθε ἡμέρα.

Ἄν ἦτανε κανέννας ἄλλος, θὰ τὸν ἄφινε νὰ κουρευεταί, — νὰ τὲς φάγῃ δηλαδὴ καλά-καλά, γιὰ νὰ μάθῃ κατὰ τὴν ἀνάγκη. Ἦτανε ὁ Ἀσπροῦλης ἕνα τόσο νόστιμο σκυλάκι, ὥστε, μ' ἕλον τὸν κακὸ χαρακτήρα του, δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ τὸ συμπαθῆ ὁ Ἀποστόλης.

Ὁ Ἀσπροῦλης ἦτανε κατάμαυρος μαῦρος σὰν τὸ μαῦρο μελάνι, χωρὶς οὔτε μιὰ τρίχα ἄσπρη. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Ἀποστόλης τὸν εἶχε βγάλῃ Ἀσπροῦλη διότι ἦτανε Ἀσπροῦλης ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

«Θὰ γίνῃ περίφημο λαγωνικό, ἀν μοιάσῃ τῆς μητέρας του», — ἔλεγε ὁ

«Ἐπρεπε πρῶτος αὐτὸς νὰ χάψῃ...» (Σελ. 340, στ. γ'.)

στρατηγός ἐκ τοῦ στρατός καὶ ἡγέομαι-ἡγούμαι. Ὅπως λοιπὸν ὁ στρατηγός δισικεῖ τὸν στρατόν, ἔτσι κ' ἐγώ, ὁ ἀπόστρατος, θέλω νὰ δισικῶ σκύλους... Ἐκατάλαβες;

— Ἐκατάλαβα.

Β.

Ἐγυρίζανε λοιπὸν τὰ λαγωνικά, δηλαδὴ τὰ σκυλιά ποῦ κυνηγοῦν λαγούς, ἀπὸ τὸ κυνήγι, ὅπου εἶχαν πάῃ μὲ τὸν Ἀποστόλη, τὸν ὑπηρέτη τοῦ κυρίου Ἀλέξη, καὶ ἦτανε πολὺ κουρασμένα. Καί, καθὼς ἐκόντευαν νὰ

Ἀποστόλης. Καὶ πραγματικῶς ἡ μητέρα του, ἡ Λογοῦ, ἦτανε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα λαγωνικά, ὄχι μονάχα τοῦ κυρίου Ἀλέξη, ἀλλὰ καὶ ὅλης ἐκείνης τῆς χώρας.

Τὸ κακὸ μονάχα ἦτανε, ὅτι ὁ Ἀσπροῦλης ἦτανε γρυνιάρης, κακότροπος, ἔτοιμος πάντα νὰ μαλώνῃ. Ἄν ἐφοροῦσε ζωνάρι, θὰ τὸ εἶχε πάντα κρεμασμένο γιὰ καυγᾶ.

Ἐφέρνανε τὴν σοῦπα;... Ἐπρεπε πρῶτος αὐτὸς νὰ χάψῃ καὶ νὰ χορτάσῃ, πρὶν οἱ ἄλλοι ἀποκοτήσουν νὰ ζυγώσουν κοντὰ!

Ἐδιάλεγε κανένα μέρος γιὰ νὰ ξαπλωθῇ;... Ἐπρεπε οἱ ἄλλοι νὰ πᾶνε μακριά, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλοῦν. Καὶ ἅμα κανέννας ἄλλος εἶχε καλὴ θέσι, ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ γρήγορα, γιὰ νὰ τὴν δώσῃ τοῦ κύρ Ἀσπροῦλη!

Ἐπαραπατοῦσε κανέννας καὶ τὸν ἐσκοντοῦσε λιγάκι;... Ἐγενότανε πῦρ καὶ μανία ὁ Ἀσπροῦλης, καὶ ἀμέσως ἔπεφτε ἐπάνω του νὰ τὸν σχίσῃ.

Καί, φυσικά, οἱ θυμοὶ καὶ τὰ ἀγριέματά του, ἐτελείωναν μὲ δαγκαματιές καὶ πόνους.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

— Εἶνε σὰν ὄνειρο! — ἐψιθύρισε ὁ Γιάνκος. Ἄν δὲν ἦμουν ἀπὸ πρὶν ἀηδιασμένος μὲ τὰ πλούτη, τώρα πλέον θὰ συνέβαινε καὶ αὐτό. Ἀδιάφορον ὅμως! θὰ ἔχω ἀπὸ τώρα τὸ εὐτύχημα νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου πτωχόν, ὅταν συλλογίζωμαι αὐτὸν τὸν θησαυρόν.

— Πολλές φορές, εἶπεν ὁ Χάνς, ἤκουσα νὰ λέγουν καὶ νὰ βεβαιώσουν ὅτι ἡ περίφημος γῆ τοῦ Ὀφείρ, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ Σολομῶν ἐπαίρει τὸν χρυσόν του καὶ τὰ πολύτιμα πετράδια του, δὲν εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἀσίαν ἢ εἰς τὴν Αἰγυπτὸν, καθὼς διατείνονται πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, εἰς τὰ περίεξ τῶν πορτογαλικῶν κτήσεων τῆς Μοζαμβίκης. Ὁ Σέσιλ Ρόδες, καθὼς λέγουν, εἶνε ἐνθερμὸς ὁπαδὸς αὐτῆς τῆς ἐρμηνείας, καὶ ἐπανειλημμένως ἕως τώρα ἔχῃ κάμῃ ἐρεύνας εἰς τὴν Ροδεσίαν, πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἀλλὰ ἡ τυχοδιωκτικὴ του φύσις, ποῦ δὲν ἔχει οὔτε ὑπομονὴν οὔτε εὐστάθειαν, τὸν ἔκαμεν ἐπανειλημμένως νὰ διακόψῃ καὶ πάλιν νὰ ξαναρχίσῃ τὰς ἐρεύνας του. . . Μήπως εἶνε ἀρὰ γε ἐδῶ καμμιά ἀπὸ τὰς ἀποθήκας τοῦ σοφοῦ βασιλέως τῆς Ἰερουσαλήμ;

— Δὲν τὸ πολυπιστεύω, ἀπήντησεν

ὁ κ. Ζουανί, — ὡς ἐκ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως, ποῦ χωρίζει αὐτὸν ἐδῶ τὸν θησαυρόν ἀπὸ τὴν παραλίαν. Ἐδῶ εὐρισκόμεθα, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὴν κοίτην τοῦ Ζαμβέζη, εἰς τόπον ἐντελῶς ἀγνωστον εἰς τοὺς ἀρχαίους. Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν ὅτι ἦλθαν εἰς τὴν Ἀφρικὴν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ βασιλέως τοῦ Ἰούδα, βεβαίως δὲν εἶχαν προχωρήσῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς παραλίας. Ἄλλως τε αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἀντρον εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἔργα γλυπτικῆς καὶ χρυσοχοίας, πολὺ νεώτερα τῆς ἐποχῆς τοῦ Σολομῶντος. Δὲν εἶνε ὅμως ἀδύνατον, μέρος τοῦ σωροῦ τούτου τῶν πολυτίμων λίθων νὰ ἔχῃ εὑρεθῆ εἰς τὴν γῆν Ὀφείρ, εἰς θησαυροφυλάκια, τῶν ὁποίων τὸ μυστικὸν εἶχαν χάσῃ οἱ διάδοχοι τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ τὸ εὐρηκάν ἔπειτα οἱ βασιλεῖς τοῦ Μονομοτάπα, οἱ ὁποῖοι ἐβασίλευσαν εἰς αὐτὰς τὰς χώρας καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπίδεικτικὴ πολυτέλεια ὑπῆρξε διάσημος εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἐχομεν ἴσως ἰδῆ, πολὺ πιθανῶς, τὸν θησαυρόν αὐτῆς τῆς ἐκθροισμένης δυναστείας... Ἄλλ' αὐτὸ ὀλίγον μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἂς μὴν πονοκεφαλοῦμε μὲ αὐτὸν τὸν σωρόν τοῦ πλούτου. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀνησυχῶ περισσότερο νὰ μάθω πότε θὰ φθάσωμεν εἰς τοῦ Βόριδος Βολκῶφ, ὁ ὁποῖος μὰ τὴν ἀλήθειαν, μᾶς κάμνει νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸν ἐκπληκτικώτερον δρόμον τοῦ κόσμου.

Καί, ἐνῶ ἔλεγεν αὐτά, ἔφθασεν ὁ θεὸς Κόναν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου, ποῦ ἦτο καὶ αὐτὴ ἀργυρεφάντιος μὲ χρυσοῦν πυλῶνα, ὅπως ἡ πρώτη. Ἐσπρωξέ μὲ τὸ χερί τὸ θυρόφυλλον, τὸ ὁποῖον ἤνοιξε πειθηρῶς καὶ δὲν ἐκλείσει παρὰ ἀφοῦ ἐπέρασαν ὅλοι. Οὔτε θησαυρὸς πλέον, οὔτε πολύτιμα μωσαϊκά' εὑρίσκονται εἰς τὸ κάτω μέρος μιᾶς σκάλας, τῆς ὁποίας ἡ ἀνάβασις τοὺς ὀδήγησεν εἰς μίαν ὑπόγειον διόδον, ὁμοίαν πρὸς τὴν πρώτην, διὰ τῆς ὁποίας εἶχαν διέλθῃ προηγουμένως διὰ νὰ καταβοῦν κάτω.

Ὁ ἴδιος φωτισμὸς καὶ ἐδῶ, ὅπως πρὶν φθάσουν εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον, τὸ ἴδιον ἀσφαλτοστρωμένον ἔδαφος, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἶχε καὶ σιδηροδρομικὴν γραμμὴν, ἡ ὁποία ἐξετείνεται εἰς μακρὸς, ὅσον δὲν ἐφθάνει ἡ ὄρασις.

Ἐνα ἀτκήκαστο βαγονάκι, ἐνθυμίζον τὸ σχῆμα τοῦ ὀχήματος, μὲ τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Βαρναίων, ἦτο σταματημένον εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν σιδηρῶν ράβδων.

Ὅταν ἐπλησίασαν, ἕνας ὑψηλὸς ἄνθρωπος κατέβη ἀπὸ τὸ βαγονάκι. Ἦτο λευκός, ἡλικίας πενήντα περίπου ἐτῶν, μὲ ἰσχυρὰν κεφαλὴν, μὲ τετραγωνικὸν πρόσωπον, μὲ μακρὰν γενειάδα, τὸν ὁποῖον ἐξέλαβαν ὡς τὸν Βόρι Βολκῶφ καὶ τὸν ἔχαιρέτισαν ὡς τοιοῦτον. Ἄλλα

ὁ ξένος τοὺς ἐξήγαγεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πλάνην μὲ μίαν χειρονομίαν, καὶ χωρὶς λέξιν ν' ἀναφέρῃ, ἔκαμεν εἰς αὐτοὺς νεῦμα ν' ἀναβοῦν.

Ἐκάθησαν ὅλοι εἰς τὰς θέσεις των, καὶ τότε ὁ ἀγνωστος, βωδὸς ἀναμφιβόλως, ἔσπυφεν, ἔσυρε μίαν λάθην, κρυμμένην, ὅπως καὶ ἡ κινητήριος μηχανή, ὑπὸ τὸ βαγονάκι, καὶ ἐτινάχθη μὲ ὀρμὴν πρὸς τὰ πλάγια. Οἱ τροχοὶ ἄρχισαν νὰ στρέφουν ἐπάνω εἰς τὰς σιδηρὰς ράβδους καὶ τὸ νέον ἀμαξάκι ἐξεκίνησε μὲ ταχύτητα ἴσην πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ αυτοκινήτου. Ἐντὸς πέντε λεπτῶν διέτρεξαν ἀπόστασιν εἰκοσι χιλιομέτρων ἐπὶ γραμμῆς ἐντελῶς εὐθείας, συνοδεύμενοι ἀπὸ μίαν ἐκκωφαντικὴν βόην, ἡ ὁποία κατ' ἀρχὰς δὲν ἦτο παρὰ σὰν ἀόριστον καὶ μακρὸν μούγγρισμα, κατόπιν ὅμως ἐγένεν εὐκρινεστέρα, σὰν τὴν κλαγγὴν καὶ τὸν θόρον μὲγάλου ἐργοστασίου μεταλλουργίας.

Μετ' ὀλίγον διέσχισαν, πάντοτε ὀλοταχῶς, ἐν εἶδος βιομηχανικῆς πόλεως, μὲ ἀναριθμητὰ μηχανήματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο εἰς κίνησιν ὅλα, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα ἡ ταχύτης τῆς πορείας των δὲν ἐπέτρεψε εἰς τοὺς φίλους μας νὰ ἴδωσιν πὼς εἰργάζοντο. Ἐργάται, μαῦροι κατὰ τὸ πλεῖστον, μὲ τοὺς ὁποίους ἦσαν ἀνακατωμένοι καὶ ὀλίγοι λευκοί, ὠδηγοῦσαν τὰ μηχανήματα. Ἐκινούοντο ὅλα μὲ ηλεκτρισμόν, διότι δὲν ἐφαίνοντο πούθενά φούρνοι καὶ ἀτμολέβητες ἢ δὲ τῆξις τῶν μετάλλων, ἂν δὲν ἐνηργεῖτο μὲ ἀπίστευτον συσσωρεύσειν ηλεκτρικῆς δυνάμεως, φαίνεται ὅτι ἐγίνετο ἀλλοῦ. Οἱ ἐργάται ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐποπτεύουν μᾶλλον τὴν κίνησιν τῶν μηχανῶν, παρὰ διὰ νὰ ἐκτελοῦν μὲ τὰ χεῖρα των τὴν ἐργασίαν. Οἱ τροχοί, τὰ σφυριά, τὰ καλούπια τῶν χυτηρίων, ἔστρεφαν, ἐπριονίζαν, ἐκοπάνιζαν, ἀνοίγον κλειναν μόνον των, καὶ ὁ κ. Ζουανί ὀλίγον ἔλειψε νὰ ξεριζώσῃ τὰ μαλλιά του ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, διότι ἐπερνοῦσαν τὸσον γρήγορα ἀνάμεσα εἰς τὰ θαύματα ἐκείνα, χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ τὰ ἴδωσιν...

«Ἐἶνε σὰν ὄνειρο...» (Σελ. 340, στ. γ'.)

Τὸ βαγονάκι ἔτρεχεν ἀδιακόπως, καὶ τὴν φορὰν αὐτὴν κανεῖς ἄλλος ἀπὸ τοὺς πέντε φίλους δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶνε κρυμμένος εἰς αὐτό. Ἐλείπεν ἐντελῶς ὁ τόπος, διὰ νὰ χωρήσῃ καὶ ἄλλος. Ὑπήκουε λοιπὸν τὸ βαγονάκι εἰς τὴν πρώτην ὠθησιν, ἡ ὁποία μηχανικῶς παρετείνεται, κ' ἔτρεχε μόνον τοῦ ἐπάνω εἰς τὴν εὐθύγραμμον τροχίαν.

Ἡ διάσσις διὰ μέσου τῆς στοᾶς τῶν μηχανῶν διήρκεσε δύο μόλις λεπτά, εἰς μῆκος περίπου ἑκτῶ χιλιομέτρων ἀκολουθῶς ὁ κρότος ἐξησθένης, κατεπιγῆ καὶ ἔδωσε τὸ φωτεινὸν ὑπόγειον ἐγινε πάλιν ἐρημικόν, καὶ μόνῃ ἡ ὀλίσησις τοῦ ηλεκτρικοῦ βαγονίου διετάρασε τὴν σιγὴν του.

— Ποῖος θὰ μᾶς σταματήσῃ αὐτὴν τὴν φορὰν; ἠρώτησε ὁ Ὑδῶν αὐτὸς ὁ δρόμος κάπου θὰ τελειώσῃ, βέβαια! ἂν σκοντάψωμε εἰς τὸ τέρμα του, θὰ σκάσωμε καὶ θὰ σκορπισθοῦμε σὰν ψημένα μῆλα!

— Ἐντὸς ἂν ἡ μηχανὴ μας εἶνε ἐφωδιασμένη μὲ ὅσον ἤλεκτρισμὸν χρειάζεται ἀκριβῶς, καὶ σταματήσῃ μόνῃ της, — ἀπεκρίθη ὁ κ. Ζουανί, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κίνδυνος ἐξηφανίζετο ἅμα συνεδύαζετο μὲ κανὲν ἐπιστημονικὸν πρόβλημα.

Ὁρθή ἦτο ἡ πρόβλεψις του ἐκείνη.

Τέσσαρα, πέντε λεπτά ἀκόμη, καὶ ὁ δρόμος τοῦ αυτοκινήτου ἐγινε βραδύτερος τὸ κύλισμά του ἐξηκολούθησεν ὀλίγας στιγμάς, καὶ ἔπειτα ἐσταμάτησε.

Ἀμέσως τὰ φῶτα ἔδωσαν οἱ πέντε ταξειδιῶται ἡσθάνθησαν κάτι νὰ φαῖν ἐλαφρὰ τὰς κεφαλὰς των ὀλόγυρα, σὰν νὰ τοὺς ἐφοροῦσαν στεφάνια ἀπὸ ἄχυρα ἢ ξηρὰ φύλλα μίᾳ μυρμηκίας διέδραμε τὰ σώματά των ἀπὸ τὸν αὐχένα ἕως τὰς πτέρνας, καὶ ὅλοι ἐχασαν τὰς αἰσθήσεις των...

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

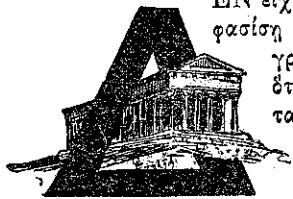
ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἄσπρο φεῖδι, μαῦρο φεῖδι — καὶ τὰ δύο φεῖδια εἶνε!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΕΝ είχα ακόμη αποφασίση τί θα σάς έγραφα σήμερα, όταν μου έρχεται ένα γράμμα από κάποιον φίλον μου—Γαλανόλευκη

το ψευδώνυμόν μου, — ο όποιος μ' έρωτά, ούτε πολύ ούτε όλίγον, παρά εάν πιστεύω εις τα πνεύματα και τον πνευματισμόν! Διότι ο φίλος μας αυτός ανέγνωσεν εσχάτως εις μίαν άθηναϊκήν εφημερίδα παράδοξον μελέτην περί έπικοινωνίας των ζώντων προς τους νεκρούς, προς έπίμετρον δέ έχει κ' ένα θεόν, ο όποιος πρό πολλού καταγίνεται εις πνευματιστικά πειράματα, μέ ένα τραπεζάκι χωρίς καρφιά, και καθημερινώς του γανώνει το μυαλό, καθώς λέγομεν εδώ, μ' ένα σωρό θαυμάσια, φοβερά και άπίστευτα. Και τώρα δέν εϊξεύρει ο άνθρωπος τί να κάμη: να τή πιστεύση ή όχι; Υπάρχει κανένα μυστήριον εις αυτήν την ύπόθεσιν ή εϊνε άπλή φαντασία; Τί λέγουν οι σοφοί; Τί έχει εξακριβώση ως τώρα ή Έπιστήμη; Και τί πρέπει να πιστεύση κανείς άφ' όσα ύπερφυσικά και τερατώδη διηγούνται οι πνευματισταί;

Κ' εγώ έτυχε πολλάκις να διαβάσω βιβλία περί πνευματισμού, και να παρακολουθήσω πειράματα τοιαύτης φύσεως, πότε έξ αυτοψίας και πότε έξ ανακοινώσεων κ' εγώ βλέπω τή γραφόμενα καθημερινώς εις τās εφημερίδας θαύματα, —μολοντί δέν έχω τήν ύπομονήν να τή διαβάξω όλα— κ' εγώ έχω ένα φίλον, ο όποιος καταγίνεται με τή τραπεζάκια και κάθε πόσον μου διηγείται πράγματα που με κάμνουν να ντραχιάζω. Μίαν ήμέραν μου έδειξε και τήν φωτογραφίαν ένός Πνεύματος (1) που του είχεν στείλη από τή Παρίσι. Άλλά και εις περιοδικά είδα πολλάκις τοιαύτας φωτογραφίας. Άνεγνωσα δέ ότι σπουδαίοι και γνωστότατοι έπιστήμονες πιστεύουν εις τον πνευματισμόν, και βεβαιώνουν ότι παρευρέθησαν εις θαυμαστά πειράματα, τα όποια δέν ήσαν άγρυπταί. Φυσικά λοιπόν κ' εγώ άπόρησα πολλάκις και προσεπάθησα να σχηματίσω μίαν ιδέαν δι' αυτά τή φοβερά πράγματα, να μάθω άν πρέπει να τή πιστεύω ή όχι.

Άλλά, πρέπει να σάς τή είπω άμέσως, δέν κατέληξα εις κανένα συμπέρασμα θετικόν και βέβαιον!

Άν ήταν μόνον εκείνα που είδα με τή μάτια μου, τότε θα συνεπείραινα ότι

δέν πρέπει να πιστεύω τίποτε. Διότι όλα ήσαν άστεία, γελοία ή άσήμαντα. Έκαθημέθα γύρω εις ένα τραπέζακι, τή όποτον έκινετο με... τή χροιάς, κ' έκτυπούσε τή πόδια του, και ήμεις έμετρούσαμεν τούς κτύπους, κ' εύρίσκαμεν γράμματα, κ' έσχηματίσαμεν λέξεις και φράσεις, αι όποια... δέν έλεγαν τίποτε. Ήνε άλήθεια, ότι μιά βραδυά, εις τή διπλανόν μας δωματίον, κενόν όλως διόλου, μία λάμπα έσβυσε μόνη της. Άλλ' έπειτα έμάθαμεν ότι τήν είχε σβύση ένός άστείου, μ' έξυπνον τρόπον, άλλ' όχι ύπερφυσικόν, — εϊνε περιττόν να σάς τή διηγούμαι τώρα λεπτομερώς, —και ότι με τή θαύμα αυτό μόνον τή πνεύμα... του ανθρώπου είχε σχέσιν. Και έτσι ήσαν όλα τή δήθεν θαύματα που είδα με τή μάτια μου!

Έρχομαι τώρα εις εκείνα που ήκουσα με ταυτιά μου. Ένα βράδυ, που έλειπα από τήν πνευματιστικήν συνεδρίαν, μ' έβεβαίωσαν οι άλλοι, ότι κατά διαταγήν ένός πνευματιστού, τή τραπεζάκι έσηκώθη μόνον του ένα μέτρον επάνω από τή πάτωμα, και έστάθη όλίγα δευτερόλεπτα εις τόν άέρα. Ο φίλος μου πάλιν, περί του όποιου σάς έλεγα, μου διηγήθη ότι μίαν νύκτα, ήκουσεν έξαφνα τή πιάνο του εις τήν σάλαν να παίζη... Έξεπλάγη, έσηκώθη, έπήρε φώς κ' έμβήκεν εις τήν σάλαν, τήν όποιαν εύρε κενήν! Σημείωσατε ότι εις τή σπιτί ήτο μόνος με μίαν ύπηρετρίαν, ή όποια πρό πολλού έκοιμάτο. Έκτός αυτών και άλλων που μου είπαν, ανάλογα θαύματα, και μεγαλύτερα ακόμη, άνέγνωσα όπως σάς είπα πριν, εις ξένα περιοδικά, με τήν ύπογραφήν γνωστών έπιστημόνων, ως μαρτύρων.

Να ύποθέση κανείς ότι όλοι αυτοί εις ταύτα άγυρτείας ή τής φαντασίας τών; Τολμηρών θα ήτο. Να τή πιστεύση πάλιν, μόνον επειδή τή λέγουν οι άλλοι; Αυτό θα ήτο τολμηρότερον. Βλέπετε ότι αυτά τή πράγματα θέτουν τόν άνθρωπον εις δίλημμα. Άκριβώς εις τή δίλημμα, εις τή όποιον εύρίσκεται ο φίλος μας που μ' έρωτά. Άλλά τί να τού άπαντήσω, άφού κ' εγώ εύρίσκομαι εις τή ίδιον; Ούτε πιστεύω, ούτε δέν πιστεύω εις τή λεγόμενα Πνεύματα. Τώρα, άν συνέβαινε να ιδώ με τή μάτια μου κάτι ύπερφυσικόν, θα έπίστευα κ' εγώ, όπως πιστεύουν πολλοί άλλοι. Άλλά άφού δέν είδα; Οχ μ' έρωτήσετε τώρα που κλίνω περισσότερο, προς τήν πίστιν ή προς τήν άπιστίαν;

Να σάς είπω. Ότι οι νεκροί, ως πνεύματα, έπικοινωνούν με τούς ζώντας και τούς όμιλούν διά τών τραπεζίων, ή σβύνον τή φώτα, ή παίζουν πιάνο, αυτά δέν τή πιστεύω ήρισμένως. Άλλ' ότι ο άνθρωπος εϊμφορεί να έχη μέσα

του μερικώς μυστηριώδεις και άνεξιχνιάστους ακόμη δυνάμεις, αι όποια έκδηλούνται και θαυματουργούν κάποτε εις τή πειράματα του πνευματισμού, —προφητειαί, τηλεπάθειαι, νοομαντειαί, προαισθήσεις, διπλή όρασις κτλ.— αυτό μου φαίνεται πιθανόν. Έξαφνα, άνθρωποι ύπνωτιζόμενοι ή αυτούπνωτιζόμενοι, έζωγράφισαν χωρίς να εϊνε ζωγράφοι, ώμίλησαν ξένας γλώσσας χωρίς να τās μάθουν ποτέ, έμάντευσαν λέξεις, που είχεν άλλοι κατά νοϋν, και ήμφορεσαν να ίδουν και να αναγνώσουν διά μέσου διαφραγμάτων άδιαφανών, τοίχων κτλ. Σας έπαναλαμβάνω, ότι αυτά δέν τή είδα, αλλά τή πιστεύω ως δυνατά. Άπειρα εϊνε βεβαιωμένα από σοφούς. Δέν πιστεύω όμως ότι αυτά έχουν καμμίαν σχέσιν με πνεύματα και με νεκρούς. Όφείλονται εις δυνάμεις του ανθρώπου άνεξιχνιάστους. Και ίσα-ίσα τās δυνάμεις αυτές προσπαθεί τώρα να εξιχνιάση ή Έπιστήμη.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Τή γογγύλι και τή μανάρη.

Ένας χωρικός είχε καλλιεργήση εις τόν κήπον του ένα γογγύλι τόσο μεγάλο, ώστε τή θεαύμαζε όποιος τή έβλεπε. —Θα τή πάω, είπε, ζτόν νοικοκύρη του κτήματός μου, γιατί ξεύρω πως τού άρέσει να βλέπη τή χωράφια και τή περιβολία να κάμνουν καλούς καρπούς.

Έπήγε λοιπόν τή γογγύλι στον άρχοντα εκείνον, και αυτός, άφού έπήνεσε τόν πτωχόν χωρικόν διά τήν φιλοπονίαν του, έθαλασε και τόν έφιλοδώρησε με τρία χρυσά φλουριά. Τή μαθαίνει ένας άλλος χωρικός, πλούσιος, αλλά φιλάργυρος, και άμέσως: —Θα πάω, είπε, να προσφέρω τή καλλίτερο μανάρη μου σ' εκείνον τόν άρχοντα που εϊνε τήσόν γενναϊώδωρος. Άφού έδωκε τρία φλουριά για ένα παλιόγογγύλι, φαντάστω τί μπορεί να δώση για ένα τήσόν ώραιό πρόβατο.

Έπήγε λοιπόν εις τή παλάτι του άρχοντος, σέρνοντας τή μανάρη του με τή σχοινί, και παρεκάλεσε τόν άρχοντα να τή δεχθή. Αυτός όμως εκανάλαθε τί παρεκίνησε τόν φιλάργυρον χωρικόν να δείξη τήσόν γενναϊώδωρον, και ήρηθή να δεχθή τή δωρόν του. Ο χωρικός τότε έπέμεινε' είπεν ότι δέν έπρεπε να τού περιφρόνηση έτσι τήν προσφοράν του.

—Καλά λοιπόν, είπεν ο άρχοντας' άφού με ύποχρεώνεις έτσι, τή δέχομαι' δέν εϊνε σωστό όμως να φανώ εγώ όλιγώτερον γενναϊώδωρος από εσε. Δι' αυτό έπιθυμώ να σου ανταποδώσω τή δωρόν σου, μ' ένα άλλο δωρόν, που μου στοιχίζει τρεις φορές περισσότερο από τή μανάρη σου...

Ο πλεονέκτης χωρικός έπήγε να πατάξη από τήν χαράν του, όταν ήκουσεν αυτά τή λόγια. Πόση όμως ήτο ή έκπληξις του, όταν είδε τόν άρχοντα να τού έγχειρίζη τή περιφρονημύ γογγύλι, τή όποτον έγνώριζε πολύ καλά ότι δέν ήξιζε πραγματικώς ούτε μίαν δειράν!

Έτσι ή εϊλικρινής πρόθεσις ανταμειβεται δικαίως' αλλά ή έπίπλαστον καλωσύνη και ή ψευδής ευγένεια μόνον τήν περιφρόνησιν άξιζουν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Τήν έν Προκήρυξιν φυλ. 32, σελ. 255]

Σας είχα δώση ως θέμα τās Διακοπές. Διότι, έσυλλογίσθη, τί άλλο πράγμα αισθάνονται περισσότερο οι φίλοι μου από τήν χαράν των Διακοπών! Έπειδή δέ λέγουν, ότι οι ποιηταί γράφουν ώραιά, ότι αισθάνονται καλλίτερα, ήλιπίζω, ότι ο Διαγωνισμός αυτός θα μάς έδειδεν ώραιότατα παιδικά ποιηματάκια.

Δυστυχώς αι έλπίδες μου διεφούθησαν. Φαίνεται, ότι δέν άρκει να αισθάνεται κανείς μίαν χαράν—ή μίαν λύπην,—διά να γράψη ποίημα. Χρειάζεται και στιχουργική, και προσφία, και καλαισθησία, και έμπνευσις. Τή περισσότερα δέ ποιηματάκια που έλαβα, ήσαν κοινά και πολλάκις λανθασμένα στιχουργήματα, χωρίς έμπνευσιν, χωρίς ιδέαν, χωρίς χάριν, χωρίς νοστιμάδαν. Λόγια έλεγαν μόνον.

Έλαβα πολλά παραπάνω από έκατόν πενήντα (ποιηταί, βλέπετε, άφθονοί!) Άλλά τή ύποφερτά, ως βλέπετε εις τή αποτελέσματα, εϊνε όλίγα, και από αυτά πάλιν ακόμη όλιγώτερα, τή κάπως δόκιμα και τή ώραιά. Τώρα σχετικώς:

Ός προς τήν έμπνευσιν, ύπερέχει τή «Τραγοϋδι των Διακοπών» τής Χρυσουγιής. Η μία στροφή του έπιγράφεται «Από τή βάρκα»—εϊνε ή βάρκα που φέρνει τόν μαθητήν μετά τās εξετάσεις εις τή νησί, όπου θα κάμη τās διακοπές. Η άλλη στροφή έπιγράφεται «Στό νησί», και περιγράφει τήν ευτυχίαν που εύρίσκει εκεί ο μικρός... τεμπέλης. Άλλ' άνώτερον κατά τήν έκτέλεσιν και σοβαρώτερον εϊνε τή ποιηματάκι τής Γαλανόλευκης' θα ήτο μάλιστα τή δοκιμώτερον όλων, άν δέν είχαν εδώ κ' εκεί μερικώς έκφράσεις κάπως πεζές' π: χ: «άπό καρδιάς σε συχαίρουν».

Τή ποιηματάκι του Όνειροπόλου τής Δόξης δέν έχει έπίσης μεγάλην πρωτοτυπίαν. Άλλά εϊνε έκτελεσμένον κάπως δεξιώτερα, έχει έπιδόν, που προσθέτει πολύ, και εις τή τέλος δίδει και μίαν νύξιν περί τής επαληθίως των μαθημάτων. Αυτό μού άρέσει ιδιαιτέρως, και έξεχώρισα μάλιστα όλα τή ποιηματάκια που ένθυμούνται εις τή τέλος και τόν Σεπτέμβριον χωρίς... να τρομάξουν. Κ' εγώ άν έγραφα, βεβαίως δέν θα τόν παρέλειπα. Εϊνε τήσόν τινά τή φυσικόν τέλος του ποιήματος, άφού εϊνε και τή φυσικόν τέλος των διακοπών. Και από τή ποιηματάκια που τελειώνουν έτσι,—και εϊνε τή μόνα, τή όποια έθεώρησα άρτια,— τή καλλίτερον εϊνε τού Όνειροπόλου τής Δόξης. Και δι' αυτό τή βραβεύω.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Όνειροπόλος τής Δόξης [15€].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γαλανόλευκη, [12€].—Χρυσουγιή [10€].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Γλώσσα και Έλληνικόν Μεγαλειόν (συνεργασία). [9€].—Παλλάς, [8€].—Γλυνοκοινάλα [6€].

ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [5€] εις έκαστον): Ζήτω ή Έλλάς.—Αμίμητος Γελοτοποιός.—Κόρη των Κυμάτων.—Γλυκιά Πατριδα.—Αίλιθ.—Άγγελος τής Νίκης.—Ένωσις ή Θάνατος.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (άπό [3€] εις έκαστον): Πίσις-Παρις.—Έλληνικόν Κλέος.—Ηρώική Κόρη.—Δόξα τής Πατριδος.—Ζήτω ή Διάπλασις.—Νικηφόρος Έλληνας.—Μουσική τής Απόλλων.—Φιλελεύθερος.—Έλληνική Αίγλη.—Μαργαρίτη Γαρδέμα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΔΙΑΚΟΠΑΙ

[Τή βραβευθέν ποίημα]

Ό τί χαρά! έτέλειωσαν οι μέρες του σχολείου! Σάν τή πουλάκια έλευθέρα

Δέν θαχουμε τή βαρετή τήν έγνοια του βιβλίου

Αι διακοπαί άρχίζουν—τί καλά!

Παιγνίδια τώρα νέα χιλια δυό θα βρούμε,

Η ώρα όλη σε χαρές θα γέλια θα κυλά,

Μη περιμένης ήσυχου στιγμή γιά να σταθοϋμε...

Αι διακοπαί άρχίζουν—τί καλά!

Πρώτα μελέτη, σιέσις, τώρα... άργία!

Κανείς γιά όποια τρέλλα τώρα δέν μιλά;

Δέν μάς φοβίζει πιά καμμία τιμωρία!

Αι διακοπαί άρχίζουν—τί καλά!

Μά ο καιρός ταχύς με τή παιγνίδια θα περάση

Και τή σχολείο από μακριά θα μάς γελά...

Ε, δέν πειράζει! ή ώρα του σάν φθάση,

Και τή σχολείο ως άρχισή,—τί καλά!

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ύπηρετης προς τόν Χειμωνιάτικον Ήλιον:

—Κόριε, ένας τυφλός ζητιάνος έπεμένει να σάς ιδή.

Και ο Χειμωνιάτικος Ήλιος έκπληκτος:

—Πέ του σε παρακαλώ, πως εϊνε δυνατόν να με ιδή, άφού εϊνε τυφλός;

Έστάλη από τή Μαροθαλασσότιμο Δελφίνι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

της Σμύρνης, του όποιου έλαβα κ' εγώ τήν ώραιάν και πλουσίαν Έπιτηρίδα, εϊνε τώντι εν από τή πλέον άξιοσύστατο Λύκειον του έξω Έλληνισμού. Εϊς τήν σχετικήν Άγγελίαν, ή όποια έδημοσιεύθη εις προηγούμενα φύλλα, είδατε εν έκτάσει τή κατ' αυτό. Υπενθυμίζω ότι έχει 20 καθηγητάς και διευθύνεται υπό του διακεκριμένου διδάκτορος κ. Κ. Γιαννίχη και ότι ή διδασκαλία όλων των μαθημάτων, αλλά ιδιαιτέρως των ξένων γλωσσών, γίνεται εν αυτώ τελεία, άφού οι διδάσκοντες αυτός εϊνε πτυχιούχοι. Ός τοιούτον, συνιστώ τή Έλληνογεμανικόν Λύκειον Σμύρνης μετά πάσης πεποιθήσεως.

Άδρα του Πολυγύρου, έννοείται ότι εϊμφορεί να στείλρη από τώρα τήν συνδρομήν σου διά τή 1908. Θα μού κάμη μάλιστα και χάριν. Δέν είδες πόσο άνανέωσαν από τώρα; Οι προθυμότεροι εκ των φίλων μου ποτέ δέν περιμένουν τήν προκήρυξιν διά να στείλουν τήν συνδρομήν των. Άλλως τε και ή προκήρυξις δέν άργήση, διότι μετά δύο μήνας τή έτος μας τελειώνει.

ΟΙ εκ του Έξωτερικού φίλοι μου, οι όποιοι παρεπονούντο, ότι δέν λαμβάνουν τακτικά φύλλον, ως μάθουν, ότι ή άνωμαλία διαρρώθη όριστικώς, και ότι τής τή εξής θα λαμβάνουν καθ' έβδομάδα τή φύλλον τακτικώς.

Γράψε λάθος, Αμίμητος Γελοτοποιός,— λάθος όμως διά τή όποτον δέν πρέπει να παρεπονήσαι, διότι έπήρες μερικά έσθια παραπάνω. Με μεγάλην μου λύπην έμαθα τόν θάνατον τής προσφιλους «Διαπλαστίδος». Αίονία τής ή μνήμη—και τίρα, φρόνιμα!

Μαγεμένο Άκρογάλι, άλλο εϊνε να γράψης ένα όνομα ψεύτικον, άνύπαρκτον, και άλλο να γράψης τή όνομα ένός φίλου σου άντί του ίδιού σου. Τή πρώτον έπιτρέπεται όπως έπιτρέπεται να πάρη κανείς ψευδώνυμον' ένψ τή δεύτερον... Δέν τή έννοεις; Θα σου ήρесе να γράψη κανείς ο, τι τού καπίση, και από κάτω να βάλη τή όνομά σου;

Έυχαριστώ πολύ τούς εν Βόλω φίλους μου, οι όποιοι 'δρυσαν τήν Ίμάδα «Έπιτηδοφόρον» σκοπόν έχουσαν να διαδώση τή περιοδικόν μας. Εϊνε όλοι καλά παιδιά,—Ταχυδρόμος τής Ειρήνης, Μουσική τής Απόλλων, κτλ.—και έλπίζω ότι θα κάμουν μεγάλη πράγματα.

Ένωσις ή Θάνατος, είδες βεβαίως, ότι ή έπιστολή σου έλήθη και ή Άγγελία έδημοσιεύθη. Με πολλήν μου λύπην έμαθα τή κατά τήν ασθένειάν σου. Έλπίζω ότι τώρα εϊσαι έντελώς καλά.

Και ή έπιστολή σου και τή ποιηματάκι ώραιά όλα, Κόρη των Κυμάτων. Άλλά διατί γράφεις με κόκκινη μελάνη; Δέν είπα τόσες φορές ότι αυτό τή χρώμα βλάπτει τή μάτια, κ' εκείνου που γράφει κ' εκείνου που διαβάξει;

Έξόχως ώραιάς έπιστολάς μου έγραψαν αυτή τήν έβδομάδα και οι εξής: Κνανόλευκον Αδάρον, Προσφιλης Ανάμνησις, Ποιμνής Μυρτώ και Ηχώ τής Καρδιάς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ούδέν ψευδώνυμον εγνωρίσθη ή άνανεούται άν δέν συνοδεύεται από τού δικαιώματος (φρ. 1.) Τή εγνωρίσιμα ή άνανεούμενα ίσχύουν άπό τής 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από κ' άνήκουν εις άγόρια, και δσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Κόρη τής Μακεδονίας, κ. (Ν. Α. αυτό εξέλεξα' τόμον έστειλα φίλησέ μου τόν Γάγον).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμ τον όποιον εϊνετες ψευδώνυμον ίσχύον διά τή έτος τοϋτο, προς τούς ξένους ψευδώνυμον έπίσης ίσχύον διά τή έτος τοϋτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηχημένα, δέν δημοσιεύονται.]

Μικρά μυστικά επιθυμούμ ν' ανταλλάξουν: ο Κοροπάτιν με τήν Μαργαρίτην Καυλίαν, Έδνυχές Παρελθόν, Χιονομένην Παριστέραν, Αφροίμοιον και Ριγολέττον— ή Έλληνική Δόξα με τήν Πιστιν-Πατριδα, Έλληνικόν Είφος και Έλληνικόν Κλέος— ή Καρκάδα με τή Βασιλίαν— τή Ουράνιον Τόξον με τή Μαγεμένο Άκρογάλι, Αδάρον, Βαρελάτι, Ουέλλαν και Έδνυχές Παρελθόν— τή Έλληνικόν Κλέος με τήν Νεράιδαν του Έδνύχου, Ωραϊαν Χαλκίδα, Ζήτω ή Χαλκίς και Διακρινώσασιν Άρσανειάδα— ή Μουσική Ψυχή με τή Ρόδον τής Ανατολής— ή Ιδανική Γλυκίτης με τή Φροϋ-Φροϋ, Εαυθήν Μουσική, Μελαγχροδόν Έλληνοπόλιον και Πατριωτίσασιν Περγολέσσασιν— τή Μαγεμένο Άκρογάλι με τήν Χρυσάκιον Αδύνην, Νεράιδαν του Γιαλοϋ, Διακοπών, Σκίερτοσ και Φιλοπάτριδα Έλληνοπόλιαν— ο Δευνοκύματος Αιγαλιός με τή Ζήτω ή Έλλάς και Ανυιδία— ή Ανθημένη Άμυδαλία με τήν Ναυ-

